

[Socialministeren.]

gang med at overveje spørgsmålet om de sociale pensioner, og jeg er bekendt med, at udvalget i forbindelse hermed også vil se på spørgsmålet om invaliditetserstatningerne. Derfor finder jeg det rigtigt, at vi afventer resultatet af kommissionens arbejde.

Men jeg vil gerne til forslaget knytte den principielle bemærkning, at jeg finder det ikke overensstemmende med principperne i dagpengereformen, som tilstræber at skabe ligestilling i økonomisk henseende for tab af arbejdsindtægt uanset årsagen til indtægts tabet, at sigte mod en større invaliditetserstatning ved arbejdsulykker, end hvor invaliditeten skyldes sygdom — for det er jo det, forslaget her går ud på. Jeg synes, at bestræbelser i denne retning snarere end i socialpolitiske hensyn må være begrundet i arbejdsmarkedspolitiske hensyn; merudgifterne ved en sådan ændring må jo bæres af arbejdsgiverne.

Hvad endelig angår forslaget om at udvide forsikringens dækningsområde til også at omfatte ulykkestilfælde, indtruffet på vej til og fra arbejde, vil en udjævning heri, for så vidt angår dagpenge i forhold til et sådant ulykkestilfælde, følge af dagpengereformen. Om invaliditetserstatningerne skal udvides til også at dække disse forhold, synes mig derimod mere tvivlsomt, men jeg formoder, at også dette spørgsmål vil indgå i socialreformkommissionens overvejelser om den fremtidige ulykkesforsikringsordning.

Ordføreren for forslagsstillerne (Bertel Pedersen): Den ændring, vi med lovforslag nr. 151 og 152 ønsker indført i loven om ulykkesforsikring, går ud på, at en efterladt ægtefælle er berettiget til erstatning efter 5 års ægteskab med en person, der har været ramt af ulykkestilfælde eller erhvervssygdom, der sidestilles hermed, før ægteskabets indgåelse. I 1968 gennemførte man ændring i loven gældende for besættelsestidens ofre med dette tidsinterval. Begrundelsen for ændringen var, at man for disse mennesker kunne konstatere, at de fysiske og psykiske belastninger, man var udsat for, kun lod sig konstatere mange år senere.

Vi har i enkelte tilfælde konstateret, at lignende forhold, dog af arbejdsmæssig karakter, har ramt andre mennesker, hvor det

synes at virke urimeligt, at en enke ikke kunne få erstatning, fordi manden indgik ægteskab efter, at man i ulykkesforsikringsrådet havde godkendt, at vedkommende havde været ramt af en erhvervssygdom.

Jeg kan nævne et konkret eksempel. Det drejer sig om en former, der i 1944 pådrog sig silikose. Han fik tilkendt invaliderente og oppebar denne i en del år, samtidig med at han havde et bierhverv. I 1960, 16 år efter, indgik vedkommende ægteskab, og så skete der det, at i 1968 døde han af den sygdom, han havde erhvervet sig 24 år tidligere. I et sådant tilfælde ville det være menneskelig rigtigt, at enken, der ikke kunne vide, hvor længe hendes mand ville leve efter ægteskabets indgåelse, havde været berettiget til en ydelse. Men ulykkesforsikringsrådet meddelte her i 1970, at da ægteskabet var indgået på et senere tidspunkt end lidelsens opståen, kunne der ikke i henhold til ulykkesforsikringslovens § 39 tilkomme enken nogen ydelse. Derimod kunne der udbetales en begravelseshjælp på 180 kr. Det var beregnet på grundlag af 1944-niveauet, altså på det tidspunkt, da silikosen blev konstateret.

Loven er fulgt, men vi mener, at sådanne tilfælde, selv om det kun er enkeltstående tilfælde, tilsiger, at loven bør revideres, sådan at man undgår de menneskelige konsekvenser, som opstår i sådanne tilfælde.

Lovforslag nr. 152 er analogt med 151, men omfatter værnepligtige, og jeg skal på socialdemokratiets vegne anbefale lovforslagene til en hurtig og velvillig behandling i et udvalg.

Vedrørende forslaget til folketingsbeslutning, nr. XXXII, fik vi jo socialministerens redegørelse, der i det store og hele gik ud på, at man afventer socialreformkommissionens færdiggørelse af disse spørgsmål. Det er tredje gang, vi fremsætter dette forslag, som er omtrent analogt med det, vi fremsatte i 1968, 1969 og 1970, og vort mål er det samme. Vi ønsker maksimumsdagpengene forhøjet, således at højeste sats bliver på 615 kr. pr. uge, og grænsen for dagpengenes størrelse sættes til $\frac{9}{10}$ af indtægtstab på ugebasis.

Vi ønsker også invaliditetserstatningerne og erstatninger til efterladte forhøjet, og at renten ved fuldstændigt tab af erhvervsevnen, der nu udgør $\frac{2}{3}$ og for værnepligtige $\frac{3}{4}$